

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 493 — 8 ΙΟΥΝΙΟΥ — 1886. ΛΕΠΤΑ 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς ΕΣΤΙΑΣ: Ἐπὶ τῆς δόσου Σταδίου, ἀριθ. 32.

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΤΟΣ ΙΑ' — ΑΡΙΘ. 545

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΡΟΥΣΤΑΓΟΣ ΕΙΧΤΑΛ ΕΝ ΕΛΛΑΣΙ 1833—1835
ὑπὸ Δ. Βικέλα.

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ ΤΗΣ ΚΥΝΟΙΑΣ. Μυθιστόρημα Ἰου-
λίου Βέρον καὶ Ἀνδρέου Λωρῆ. (Μετάφρ. Α. Π. Κουρ-
τσίου.)

ΙΑΙΩΤΙΚΗ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ. Αἱ κυ-
ρίαι τοῦ Γολγοθᾶ. Μετάφρασις Ἐλίζης Σ. Σούτσου.

ΒΙΒΑΙΑΚΑ.

ΑΙ ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΙ ΧΥΡΑΙ.

Η ΑΠΟΣΗΡΑΝΣΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΑΙΔΟΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΦΙΔΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Γενομένου λόγου ἐν τῷ Βουλῇ περὶ τοῦ παρασκευαζομένου ἐν Βαυαρίᾳ πραγματισμοῦ τῆς ἐκατοστῆς ἐπετείου τῆς γεννήσεως τοῦ φιλέλληνος βασιλέως Λουδοβίκου, ὁ πρωθυπουργὸς ἔδιλλωσεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη προκλήσεως ἀποφάσεως τῆς Βουλῆς, προκειμένου περὶ ἀποδέσεως τιμῆς παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως εἰς τὴν μνῆμην ἡγεμόνος, ἢτις ἐν τῇ καρδίᾳ παντὸς Ἑλλήνος εἶναι ἀνεξίτηλος. «Οἱ ἡγεμόνοι, εἶπεν ὁ κ. Τρικούπης, τοῦ ὄποιον τὴν μνῆμην πα-
γηγρίζουσαν οἱ ἐν Βαυαρίᾳ, ἐπράξει ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος το-
παῦτα ἐν ἐποχῇ, καθ' ἥν οἱ ἄλλοι ἡγεμόνες ἀντέδονεν. κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγανός, ὑπῆρχεν ἡ φιλέλληνηκαί αὐτοῦ ἐνέ-
γεια τοσοῦτον ἀκριψινῆς, τοσοῦτον ὑψηλόφρων, τοσοῦτον
τελεσφόρος, ὡς δὲν εἶναι δυνατὸν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις
γιὰ μὴ δράξει πᾶσσαν εὐκαιρίαν, καὶ δὴ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην
ὅπειδεῖται δημοτεῖς εἰς ἐπιστήμως τὴν εὐγνωμοσύνην
τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.»

— Η ἀρχαιολογικὴ ἑταῖρία ἀπεφάσισε νὰ ἐπεναλάβῃ τὰς ἐν Ἐπειδικῷ ἐπὶ πενταετίαν γενομένας ἀνασκαφάς, ἀ-
πολλόδη δὲ ἔκεισται δύο τοὺς ἐπιστάτης τοῦ ἔφορου δὲ τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Στάτης. Ἐπίσης ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ ἀ-
νασκαφὰς ἐν Μυκηναῖς, συνεχίζουσαν τὰ ἡμιτελές ὑπὸ τοῦ κ.
Μείμυν καταλειφθεῖν ἔργον. Ἐπὶ τούτῳ δὲ μετέβησαν εἰς
Μυκηνὰς τρία τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου τῆς ἑταῖρίας καὶ
ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Χ. Τσούντας, ὑφ' οὗ τὴν ἐπο-
πτείαν θὰ γίνωσται αἱ ἀνασκαφές.

— Τὴν παρελθόνταν Κυριακὴν ἐγένετο ἐν τῷ Πανεπι-
στηματικῷ ἡ ἐκλογὴ τοῦ πρυτάνεως διὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος
1886—1887. Ἐν δλῷ ἐψηφοφόρησαν 50 ἐπλειονοψήφησης
δὲ κατὰ τὴν πρώτην Φηροφορίαν δὲ καθηγητὰς τῆς εἰδικῆς
νοολογίας κ. Γ. Καρκμήτσας λαζών 44 ψήφους, δῆστις καὶ
κατὰ τὰ εἰδιμένατα θέλει διορίσθαι ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

— Αὐθιμερὸν ἀνεγνώσθη ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πα-
νεπιστημίου ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ κανονικοῦ δικαίου κ.
Ι. Παπαλουκᾶ Ἐγάειξα ἡ κρίσις τῆς ἀγωνίδοκου Ἐπιτρο-
πῆς ἐπὶ τῷ ἔργῳ τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὸ Σγούτειον δια-
γωνισμού, οὗ θέμα ἦτορ· τὸ περὶ κληρονομικῆς διαδοχῆς τῶν
κληρικῶν καὶ μοναχῶν. «Ἐβεβήσαν τὰ ὑποβληθέντα ἔργα,
οὐδὲν δὲ ἔκριθη ἄξιον τοῦ δισχιλιοδρίχμου βραβείου, ἀλλὰ
δύο μόνον ἄξιον ἐπαίνου. Ἀποστραγμένων τῶν δελτιών,
διὰ τῶν συναδεύσαντο τὸ δύο ἀπαινεθέντα, ἐγνώσθη δὲ τὸ μὲν
πρώτον ἀνήκειν εἰς τὸν δικηγόρον κ. Μουμφράτον, τὸ δὲ
τρίτον εἰς τὸν ψηφηγητὴν κ. Δαμιανὸν Βορρέν.

— Ἐν ταῖς ἐν Ἀκραιφνίᾳ τῆς Βοιωτίας ἐνεργούμεναις
ἀνασκαφαῖς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς εὑρέθη ἔξαρτες γυ-

ναικεῖς ἀρχαϊκὴ κεφαλὴ φυσικοῦ μεγέθους καὶ κορμὸς ἀρ-
χαῖκου ἀγάλματος ἐκ πωρίνου λίθου. Αἱ ἀνασκαφαῖς ἔχουσιν
ἥδη ἀποκαλύψη ὀλόχληρον τὸν ναὸν τοῦ Πτεφού 'Απόλλωνος
όπει μετά δέκα ἡμέρας περτυχοῦται.

— Ὁ φιλολογικὸς σύλλογος Παραγασσὸς κατὰ τὴν τε-
λευταῖαν αὐτοῦ συνεδρίαν, προτάσεις τοῦ κ. Γ. Δροσίνη, ἀπε-
φάσισε τὴν ὄργανων φιλανθρωπικῆς ἔορτῆς, ἵνα εἰς εἰσπρά-
κτες θέλουσι διατεθῆ πρὸς περιθωλίψιν οἰκογενειῶν τῶν ὑποίων,
οἵ προστάταις ἐφονεύθησαν κατὰ τὰς παρὰ τὰ σύνορα συγκρύσεις. «Ἡ ἔορτὴ αὕτη γενήσεται
πιθανῶς τὴν προσεχῆ κυριακήν ἐν Φαλήρῳ, θέλει δὲ ἀποτε-
λεσθῆ ἐν συναυλίᾳ, θεατρικῆ ἑστερίδος, φωταγγήσεως τῆς ἀκτῆς,
νυκτεριγῆς λεμβοδρομίας καὶ μεγάλου λαχείου (tom-
boia) παντούδινῶν ἔργων τέχνης δωρηθέντων πρὸς τὸν σκοπὸν
τοῦ. Ἡ ἔορτὴ προμηνύεται ἀνάλογος πρὸς τὸν υψηλὸν
σκοπὸν, διατίς ἔσται καὶ ἀγάθωργός καὶ ἔθνικός συνάμα.
Εἴναι δὲ ἔκτησαλιμένην ἡ σύμπραξης πάντων τῶν καλιτε-
χνῶν καὶ λοιπῶν δυναμένων νὰ συντελέσωσι πρὸς πληρεστέ-
ραν ἐπιτυχίαν.

— Η κυβερνήσις τῶν Ἕνωμένων Πολιτειῶν τιμῶσα τὴν
μνῆμην τοῦ ὀρθήκτως συνδέσαντος τὸ ὄντομά του μετὰ τῆς
νεωτέρας Ἑλλάδος Ἰωάννου Χίλλ., ἡγόρασε τὴν οἰκίαν ἔνθα
ἀπὸ ἐτῶν ἔρυται τὸ γνωστὸν παρθεναγαγεῖον, ἐπὶ τῷ ὅρῳ,
ἴνα αὕτη πάντας χρησιμεύσῃ ὡς σχολεῖον πρὸς μόρφωσιν
τῶν Ἑλληνίδων. Η ἀμερικανικὴ κυβερνήσις διετήρησε τὸ δι-
καίωμα τῶν διορίζῃ ἐκάστοτε τὰς καταλλήλους πρὸς διεύ-
θυνσιν τοῦ ἱερύματος κυρίας, ἀναθέσσας ἥδη τὴν διεύθυνσιν
εἰς τὰς κ. κ. Μάσσων καὶ Χολιδέτη. Αἱ διεύθυντριαι αὐταὶ
σκοπούσεις νὰ ἀνεγείρωσι καὶ ναὸν εἰς μνῆμην τοῦ Προδρόμου
Ἰωάννου, πρὸς τοῦτο δὲ ἔτησαν τὰς συνδρομὰς τῶν κυ-
ριῶν, αἴτιες παραδείσεων εἰς τὸν σύνεγγυς τὰς ἀρετὰς τοῦ μακράριου
ιερέως. Εἰσὶ δὲ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει καὶ τοιαῦται καρδιακοὶ.
καὶ τοιαῦται καρδιακοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πολλαῖς αἱ τοιαῦται καρδιακοὶ.

— Οἱ Βερολίνιοι διδάκτορες κ. Εὐγενίδης, διευ-
θυντῆς τοῦ γραφείου τοῦ παγγερμανικοῦ καινοθυντοῦ, πε-
ρισσούσας τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ λήξαν ἔσπειρος, ἀθημούσευσεν εὐ-
μενεστάτην διατρίθη περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου ἐν τῷ υπ’
ἀρ. 22 φύλλῳ τοῦ γερμανικοῦ περιοδικοῦ Σχιάδος Gartens-
lauft, ὃν αὐτὸς ἔγραψε μακρὰς ἔρθρων ἐν τῇ ἐφημερίδι τοῦ
Μαγεδονίου περὶ τῆς Ἑλλάδος δημοσίες ἀσφαλείας, ἀ-
πεπιφράμενος νὰ ἐκρίωσῃ τὰς περὶ αὐτῆς ἐν τῷ βορείῳ Εὐ-
ρώπῃ κρατούσας προλήψεις, καὶ μακρὰν σειράν διατριβῶν
ἐν τῷ Ἀνταποκριτῇ τοῦ Ἀμβούργου (Hamburger Correspondent), ἐν αἷς περιγράφει τὰς κατὰ τὴν περιοδείαν αὐτοῦ
ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Μία ἀνοίξις ἐν
Ἑλλάδι». Η ἐν τῇ Σκιάδι πραγματεία ἐδημοσιεύθη ἐν με-
ταράσσεις ὑπὸ τῆς τεργεσταίας Ἡμέρας.

— Ο ἐν Μονάχῳ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Γου-
λιέλμος Christ, ἐκδύος ἐπὶ ἐσχάτων νέαν ἔκστοις τὸν μετὰ
τὰ φυσικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους παρὰ τὸ ἔκδοτη Τευθνέρ, ἀ-
νέβησεν αὐτὴν εἰς τὸν ἔκδοτην Κωνσταντινούπολεις Ἐλληνικὸν Φι-
λολογικὸν Σύλλογον διὰ τῶν ἔτης. «Τῷ φιλολογικῷ Συλλόγῳ
«τὰς ἐν Κωνσταντινούπολεις διὰ εἰκοσιπεντετερίδος περὶ παι-
δείας ἐλληνικῆς καλλίστην ποιησαμένων σπουδὴν Ἀριστο-
τέλους τοῦ Σταγείριτον τὰ μεταφυσικὰ διωρθωμένα ἀνέθη-
κεν Χριστὸς ὁ ἔκδοτης.»

— Τῇ 13/25 Αὔγουστου δὲ ἐν Βερολίνῳ καθηγητὴς κ. E.
Τσέλλερ, ὁ συγγραφεὺς τῆς πολυτόμου ἴστορίας τῆς Ἑλλη-
νικῆς φιλοσοφίας, ἡδη ἐποτάσση τὴν πεντηκοντετερίδα τῆς ἀ-
ναγορεύσεως τοῦ εἰς τὸ διδάκτορα. Πολλοὶ τῶν μαθητῶν καὶ
συναδέλφων τοῦ ἀπεφάσισαν νὰ τῷ δωρήσωσι κατὰ τὴν
μέρχην ἐκείνη τὴν προτομὴν αὐτοῦ μετὰ λευκόματος, περιέ-
χοντος τὰ ὄντα καταβαλόντων τὸν ἔρανον. Ἐν Γερ-
μανίᾳ συνεστάθη πρὸς τοῦτον ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἐξ ὀ-
νομαστῶν καθηγητῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ Γερμανὸς τὸ γένος κα-
θηγητῆς τοῦ ὁ Οξενία πανεπιστημίου Μάξ Μύλλερ. Ο-
μοίᾳ ἐπιτροπὴ συνέστη καὶ ἐν Ἀμερικῇ.

— Ἐν τῷ Βρετανικῷ μουσείῳ εὑρέθη πολλοῦ λόγου ἀ-
ξιονούχογραφον τοῦ IS' αἰώνος, περιέχον τὴν βιογραφίαν

τῆς περιωνύμου Φ) ωρεντινῆς Βίσαγκας Κζπέλλο, δπερ, ώς εἰ κάζεται, εἶναι αὐτόγραφον ταύτης. Ἡ ιταλικὴ κυβέρνησις ἐγίνησε τὴν ἀδειαν νὰ λάθῃ ἀντὶ γραφον τοῦ χειρογράφου.

— Ό Μαυρίκιος Γιόκαν, ὁ ὄνομαστὸς Οὐγκρος μυθιστοριογράφος, ἐποίησε δράμα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ζῆτει τὴν κερδίκην σου»· οὐ καὶ ἡ μὲν ὑπόθεσις ἐλήφθη ἔκ τινος μυθιστορήματος αὐτοῦ, η δὲ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Βιέννῃ καὶ ἐν Οὐγκρίᾳ ἐν ἔτει 1848.

— Ός πρό πολλού ἀνηγγείλαμεν, διάστημος Αἰγαπτο-
λόγος Μαστερώ ἐπειχείρησε τὴν ἀπὸ τῆς ἄκμης ἀνακάθωσιν
τοῦ πορὰ τὰς πυρ. μίδας κολοσσαῖον Σφιγγός. Τὸ ἔργον
προεχώρησε πολὺν, ὁ δὲ Γάλλος ἀρχαιολόγος ἔγραψεν ἐπ' ἐ-
σχάτων τὰ ἐπόμενα περὶ τούτου. «Δεκακισχιλαὶ δραχμαὶ¹
μοι: χρείανται ἀκόμη, ὅπως ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ἢ πλήρης.
Τὰ ἀποτελέσματα τῶν μέχρι τοῦδε ἀνασκαφῶν ὑπερβοταν
πάσσας τὰς προσδοκίας μου. Τὸ πρόσωπον, διπερ ὑπερέχει 15
μέτρα τοῦ ἐδάφους, εἰ καὶ σφόδρα λεωθήμενόν, ἔχει ὅμως
ἔχρηστον ἵσχραν καὶ ἥμερον. Τὸ στήθος εἶναι βεβλωμένον,
ἄλλ' οἱ πόδες διατηροῦνται σγεδὸν ἀλώθητοι: εἴναι δὲ οὐτοί²
γεγλυμμένοι ἐπὶ τοῦ βράχου, οὐ τὸ κάτω μέρος περιβλλεῖται
τεῖχος ἐκ λίθων λεχεντῶν τούτων ἢ μὲν ἐπιτρέπεια εἶναι
θεβαμένον ἐρυθρά, αἱ δὲ συναρμογαὶ κίτριναι. Παρὰ τὸν
δεξιὸν πόδιν ὑπέρχουσι πολλὰ ἐλληνικὰ προσκυνήματα τὰ
θεωματινῶν χρόνων. Τὸ ἀνασκαπτόμενον νῦν στρῶμα τῆς ἄκμης
μου ἦτο ἀδικτον ἀπὸ 1800 ἐτῶν καὶ εἶνα: σγεδὸν ἀπολε-
θωμένον.»

— Μέχρι: τούδε πολλά: Γερμανοί καθηγηταί διδάσκουσιν
ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ ἐν Πούναρι καὶ ἐν Βεναρές τους Ἰνδούς: τὴν
γλώσσαν τῶν προγόνων των, τὴν σανσκριτικήν. Νῦν δὲ μαν-
θάνομεν διτί καὶ ἐν τῷ πανεπιστημῷ τῆς πρωτεύουσάς της
Ιαπωνίας εἰς Εὐρωπαῖς ἀστινόλογος, δι Βασιλείου Τσάμη
περλαίνιν, διδάσκει: τοὺς Ιαπωνούς φοιτητὰς μαθήματα περὶ^{τῆς} ἴδιας αὐτῶν γλώσσας καὶ φιλολογίας. Ἐν τῷ αὐτῷ Πα-
νεπιστημῷ σφὸς Ιαπωνός, διδαχθείς τῇ σανσκριτικῇ τῇ
τῷ Ἀγγλικῷ πανεπιστημῷ τῆς Οξενίας, ἐμφηνεῖται εἰς τούς
ὅμεθνεῖς Βουλιστές λερεῖς τὰ εἰς τὴν γλώσσαν ἔκεινην γε
γραμμένα λερὴ βιβλία τὰς θρησκείας των.

— Σπουδαίαν ἀνακτήσαυν ἐποιήσατο ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βεττικοῦ ὁ Γάλλος καθηγητής Paul de Nolhac, εὐρών τὸ αὐτόγραφον τῶν ποιημάτων τοῦ Πετράρχα, τὸ Canzoniere, ἢ εἴθεωρεῖτο ἡ απόλεσθέν. Ἐκ τοῦ χειρογράφου τούτου ἔγενοτο ἡ πρώτη ἔκδοσις τεῦ Πετράρχα, ἡ τυπωθεῖσα ἐπειτα 1501 ὑπὸ Ἀλέδου Μανουτίου ἐν Βενετίᾳ.

— Κατά τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ ἔνθεκου συλλόγου πρὸς ἑπικούριαν τῶν ναυαγῶν (National Lifeboat Institution) περὶ τῶν παρεγμένων ἐν ἔτε: 1885, ὁ σύλλογος οὗτος ἰδρυθεὶς πρὸ διὶ 62 ἑτῶν, ἔχει νῦν πλείστας τῶν 200 σταθμῶν, κέ-
κτητας δὲ 290 σωστικὰ ἀκάτια. Διὰ τῶν ἀκατίων τούτων
ἔσσωσε κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος τὴν ζωὴν 371 ἀνθρώπων· πλὴν
τούτων, διὰ κοινῶν λέμβων, πυροτεχνημάτων καὶ ἄλλων σ-
τικών παρασκευῶν ἔσσωσεν ἑτέρους 184, ὡστε τὸ δόλον τῶν
ὑπὸ τοῦ συλλόγου σωθέντων ἀνέρχεται εἰς 555. Συγχρόνως
ἐσσώθησαν καὶ 20 πλοῖα. Κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ἀνεγνω-
ρίσθη ἡ ἀνάγκη τῆς ἀπονομῆς ἀμάσιων εἰς τοὺς προκινθ-
νεύοντας ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν δόλοιν των, καὶ δὴ ἀπε-
νεμθήσαν διό τοῦ ἀργυρᾶ μετάλλων καὶ ἄλλων παραπλήσιαι τι-
μαῖ, 7 διπλάσια εὐχαριστήριοι, τηλεσκόπια καὶ 364 λι-
ραὶ στερλίναι εἰς μετρητά. Τὰ ἔσσδα τοῦ συλλόγου κατα-
τὸ παρελθόν ἔτος ἀνήλθον εἰς 47035, τὰ δὲ ἕξιδα εἰς
52649 λίρας στερλίνας. Ἀπὸ τῆς συστάσεώς του μέρη
τέλους τοῦ 1885 ὁ σύλλογος ἔχει σωσθῇ τὴν ζωὴν 31910 ἀν-
θρώπων.

— Ἀπέθανεν ἐν Βερολίνῳ ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥάγκε δι Γεόργιος Βάιτς (Waitz), διεγώπερν μὲν τούτου ἐπίσημος ἴστορικός, ἀλλὰ μεγάλως καὶ αὐτὸς συντελέσας εἰς προχωρήσην τῆς ἴστορικῆς ἐπιστήμης ἐν Γερμανίᾳ. Γεννήθεις ἐν ἑταῖροι 1813, διορισθεὶς τῷ 1842 καθηγητὴς τοῦ ἐν Κείλ Πλανετοσκόπου, εἶπεν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1849 μέχρι τοῦ 1875 διδάξας ἐν Γαττίγη, ὁ Βάιτς ἐμόρφωσε σχολὴν ἴστορικὴν τῆς ἀκριβοῦς ἐρεύνης καὶ ἐπεκεργασίας τῶν πηγῶν τῆς ἴστοριας. Ἐγράψε πλείστα ἴστορικά συγγράμματα, διηγήσθεν δὲ καὶ τὴν ἔκδοσιν τοῦ κολοσσιαίου ἔργου τῶν ἴστορικῶν μνημείων τῆς Γερμανίας (*Monumenta Germaniae historica*).

NEA BIBΛΙΑ

Φιλαρέτον, ἀρχιεπισκόπον Τσεριγήβον, εἰστορεκή
διδασκαλία περὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας,
συγγραφεῖσα μὲν ῥωταστὶ, ἐξελληνισθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Νεο-
φύτου Παχιδά, ἀρχιμανδρίτου. Τόμος Α'. Ἐκ τοῦ ἐν Ιε-
ροσόλυμας Πατριαρχικοῦ τυπογραφείου. 1885. Σελ. ὁδ—
404. 8ον μέγα.

Τού συγγράμματος τούτου τὴν ἐμφάνισιν χαρετιζουμεν εὐχαρίστως ὡς πλουτιζόντος τὴν ἡμετέρουν ἔκκλησιαστικήν φιλολογίαν. Ο Τερενιτέον Φιλάρέτος εἰναι ἐν τῶν σοφωτέρων συγχρόνων Θεοδόγων τῆς μοδόδουν ῥωστικῆς ἔκκλησίας, γνωστὸς συγγραφεὺς καὶ ἄλλων ἔργων, ἵδιως δὲ σπουδαῖας Δογματικῆς Θεολογίας. Εὐχόμεθα νὰ ἴωμεν τοχέων ἐπιδιόμενον καὶ τὸν Β' τόμον, ὅπως συμπληρωθῇ τὸ ἔργον καὶ μὴ μεινῇ ἡμίτελές, ὡς ἔμεινε τοιαύτη ἡ πατρολογία τοῦ ἡμετέρου Κωνσταντίνου Κοντογόνου, ἡς δὲ τρίτος τόμος δὲ μέλλων νὰ περιλαμβάνῃ τοὺς ἀπὸ τοῦ Β' αἰώνας μέχρι τοῦ Φωτίου πατέρως δὲν ἐφάνη. Ο ἀρχιμανδρίτης Παγίδης ὁ μεταφράζων τὸ ἔργον εἶναι γνωστὸς λόγιος καλλιτέχνης, παϊδεύμα τοῦ ἡμετέρου πανεπιστημίου, διστις πρὸ μικροῦντες ἔδωκε καὶ ἴδιον ἔργον μονογραφίαν περὶ τοῦ Ἀλεξανδρείας Κυρίλλου.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Παρασκευή, 6 'louvgiou.

Αἱ ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἔδυομάδος ἀρέξμεναι ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεις περὶ τῶν ἔκλογικῶν νομοσχεδίων τῆς Κυβερνήσεως ἔξικολούσησαν λωγρόταται μέχρι τῆς παρελθούσης Πέμπτης. Καθ' ὅλον τούτῳ τῇ διάστασι ταῦλητοι ἀλλεπάλληλοι: ἀναφοραὶ ἐκ διαφόρων πολέων ἀπεστάλησαν εἰς τέ τὸν πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Βουλῆς δὲ¹ ὁν οἱ ἀναφερόμενοι ἐπεδοκίμαζον ἐκνῦμως τὰ νομοσχέδια καὶ ηὔχοντο ὑπὲρ τῆς ἐπιψήφιστος. Ἐν τῇ Βουλῇ δόμος οὐ κατ' αὐτῶν ἀντίδροξας ὑπῆκε σφροδροτάτη ύπο τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, προσπαθούσης διὰ παντὸς μέσου νὰ μετατιθῆσῃ τὴν ἐπιψήφιστην αἵτινα.

Τέλος κατά την συνεδρίασιν τῆς Πέμπτης πάντα τὰ νομοσχέδια ταῦτα ἐψήφισθησαν εἰς τρίτην καὶ τελευταῖαν ἀνάγνωσιν. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Ψηφοφορίας ἀνέμενε μέχρι τῆς 1^η μετὰ τὸ μεσονύκτιον πλήνθησεν ἀπειρον ποικιτῶν, οἵτινες ὥμα τῇ ἀναγνώσει τῆς ἐκβάσεως τῆς ψηφοφορίας ἀνεψημηγόσαν ὑπέρ τοῦ βασιλεῶς, τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Κυβερνήσεως, συνάδεσμαν δὲ τὸν κ. πρωθυπουργὸν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐν ᾧ αἱ ὁδοὶ ἐφωτίζοντο διὰ βεγγαλικῶν φώτων. Τὸ πλήνθησον συνηθροίσθιον ἀνεψημονύκτιον πρᾶτο τοῦ οἴκου τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὅπτις ἔξελινδν εἰς τὴν ἔξωστην προσερώπην τὸν λαὸν εἰπὼν θῆται ἡ Βουλὴ διὰ τῆς ἀποφέσεως της ἀπετέλεσε μέγα ἔργον ἐγκαινίζον νέαν ἔθνικην ἐποχὴν.

— Εἰς τοὺς κυρίους βουλευτὰς διενεμήθη ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἐκδοθεῖσα λευκὴ βίβλος περιέχουσα τὰ διπλωματικά ἔγγραφα τὰ κατατεθέντα εἰς τὴν Βουλὴν ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ καὶ ἀφορῶντα εἰς τὸν ἀποκλεισμόν.

— Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐγένοντο τὰ ἐγκινία τῆς περιποτίσεως τῆς μεγάλης διώρυγος τῆς Κωπαΐδος πρὸς διοχέτευσιν τῶν υδάτων τῆς λίμνης. Εἰς τὴν τελετὴν ταῦτην πολλοὶ μετέθησαν ἔξι Ἀθηνῶν ἐπί τούτῳ προσκληθέντες, ἐν σίσιδ προεβενήτῃ τῆς Γαλλίας κόρης δὲ—Μουύ, ὁ στρατηγὸς Βοσσέρ καὶ ὁ ναύαρχος Μαρκεσάκ, ὁ νομάρχης κ. Παπατζήλοπουλος, δὲ κ. Στεφάνου, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Κυθερίσεως. Ἡ ἑορτὴ ἐτέλεσθη πανηγυρικῶτατα. Μετὰ τὴν ἐπί τούτῳ ψχλεῖσαν διοχολογίαν ἀφέθη ἐλευθέρα ἡ ἔξιδος τῶν υδάτων τῆς Κωπαΐδος διὰ τῆς διώρυγος ἐν μέσῳ τῶν ἐπευηφημῶν τῶν λιχιῶν καὶ τῶν κεκλημένων, μεβ' ὁ ἐπανύλθεις πάντες εἰς Θήβας. Ἐνταῦθα τὴν ἐσπέραν ἐδόθη ὑπὲ τῆς Επαριχας μεγαλοπετὲς γεῦσμα.

— Δι' ήμερησας δισταγής πρός τοὺς δέιωματικούς, ὑ-
ταξιδευτικούς καὶ στρατιώτας ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Α' ἀρχηγεῖου
στρατηγὸς κ. Β. Σαπουντζάκης ἐπήρεσε τὴν ἀνδρείαν καὶ
τὴν καρτερίαν τῶν κατὰ τὰς συμπολικὰς ἐν τοῖς συνφρόνοις με-
ταγγίνωντας ἀνδρῶν τοῦ Α' ἀρχηγείου. «Η ἐπιτυχῆς ἀπό-